

Z vystoupení poslanců KSČM na dubnové a květnové (mimořádné) schůzi sněmovny

Haló noviny | 23.5.2017 | Rubrika: Parlament | Strana: 4 |

K vládnímu návrhu novely zákona o elektronických komunikacích, druhé čtení

Novela je nutná kvůli nařízení EP, ale s jejím obsahem nesouhlasím

JIŘÍ VALENTA,

ČLEN HOSPODÁŘSKÉHO VÝBORU

Takže je tu 16 pozměňovacích návrhů. K patnácti z nich se ministerstvo průmyslu a obchodu postavilo negativně a pouze k jednomu neutrálně. Jde o pozměňovací návrh Martina Kolovratníka (ANO). Jen jím navrženou úpravu zákona nakonec hospodářský výbor schválil.

Jeden pozměňovací návrh nebyl na hospodářský výbor doručen v řádně stanoveném termínu, a to konkrétně kolegou Leo Luzarem (KSČM), který se o tom určitě ještě zmíní. Proto ho hospodářský výbor neprojednával.

Jako zpravodaj musím konstatovat, že do procesu přijímání novely vstupuje velké množství zejména soukromých subjektů, ať odborných, či profesně zastřešujících. Mohu jmenovat např.

Českou asociaci satelitních operátorů, která si dokonce nechala zpracovat u advokátní kanceláře Weinhold Legal memorandum k posouzení souladu navrhované novely s pravidly poskytování veřejné podpory, a jak jistě tušíte, s negativním výsledkem. A právě na právní stanovisko samotného MPO k problému eventuálně nezákonné veřejné podpory bych se opětovně pana ministra zeptal.

Dále jsem zaregistroval ingerenci ICT Unie či Asociace provozovatelů mobilních sítí, ale i Hospodářské komory, České asociace elektronických komunikací a dalších. Některé z nich dokonce dostaly prostor při jednání hospodářského výboru k představení svých požadavků. A znovu opakují, že mi k tvorbě úplného obrazu o celé situaci chybělo vyjádření zákaznických a spotřebitelských organizací. Některé z nich skutečně zájem o vyjádření měly.

Nepoškodíme opět zájmy statisíců zákazníků

Osobně bych byl nyní velice opatrný při našem subjektivním hodnocení vstupů zájmových organizací, ať jsou jejich zájmy méně či více oprávněné, nebo neoprávněné, abychom salámovou metodou nedestruovali a posléze zcela nekatapultovali celou tuto normu, i když se obávám, že někdo to bude chtít činit zcela vědomě a účelově, a to pod kamufláží rádo by nejodbornějších a nejsystémovějších úmyslů. Podle mého názoru se jedná o novelu velice nutnou pro obligatorní průběh přechodu na DVB-T2 nařízený Evropským parlamentem zcela nezbytnou. I když já s ní v jejím obsahu víceméně nesouhlasím. Nepřipadá mi totiž nezbytnou, navíc vytáhne z kapes našich občanů a od státu zbytečné miliardy.

S částí novely, kam byla vládou implementována, spíš bych řekl, že jen znovu zařazena prospotřebitelská opatření, která právě kvůli ní odsud před třemi lety zmizela, a to v obchodním vztahu tzv. operátor - zákazník, musím souhlasit. A tak dejme pozor, abychom s vaničkou nevyllili i dítě, abychom rozporováním ne zcela nezbytné další a ne jistě poslední digitální normy opět nepoškodili oprávněné zájmy statisíců českých zákazníků, kteří jsou nuceni velice draze volat a velice draze nakupovat i mobilní data, přičemž tato problematika uzavírání smluv je nevybalancovaná a běžný zákazník je doslova finančně holen.

Nemám teď zrovna na mysli zaměstnance ministerstva financí a dalších zastřešujících organizací či ministerstva zemědělství, kde dokážou jejich lídři, Babiš a Jurečka, ve spolupráci s operátory stlačit cenu tarifu s neomezeným voláním až k polským cenám a ještě níž, až k padesátikoruně. Problém ale spočívá v tom, že zatímco v Polsku si tarif neomezeného volání s 10 GB dat může pořídit každý, u nás za cenu s touto výší dat za 109 Kč jen zaměstnanci těchto ministerstev. Běžný zákazník, například T-Mobile, však zaplatí měsíčně skoro třikrát víc, konkrétně v tarifu Mobil L 1300 Kč. Nabízí se otázka, jakými záhadnými schopnostmi disponují někteří ministři. I ostatní občané by asi chtěli jimi vládnout.

Proč je jednotlivec znevýhodněn?

LEO LUZAR,

ČLEN PETIČNÍHO VÝBORU

Padlo tu, že hospodářský výbor byl seznámen s určitými fakty, popř. materiály, které ukazují na špatné fungování Českého telekomunikačního úřadu. Na jeho mnohdy nečinnost, mnohdy na nepochopitelné reakce, které měly nastat, nenastaly, nebo pak nastaly, když neměly nastat. Chci poukázat na události posledních dní, kdy jsme se dozvěděli, že je možné operátory poskytnout mobilní data, mobilní volání velkoobchodním přístupem v úrovni padesáti, šedesáti korun měsíčního poplatku. Kolega Pilný použil výraz, že to přece musí být dotované. Pokud je to opravdu dotované, potom se jedná o porušení obchodní soutěže, protože žijeme v oligopolním trhu, kde toto jsou společnosti, které, pokud poskytují dotované služby, musí zdůvodnit, proč jsou dotované.

To je stejné jako když poskytují dotované služby České dráhy. Nebo když poskytují soukromí dopravci dotované služby na některé lince. Musí se jít obhajovat před antimonopolním úřadem, v našem případě Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, zda neporušují hospodářskou soutěž. Pokud se skutečně jedná o dotované ceny, vyzývám Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, aby okamžitě začal šetřit toto jednání a flagrantní porušení v rámci dotování těchto cen. Pokud ovšem se nejedná o dotovanou cenu a tyto ceny odpovídají hodnotě poskytnuté služby, tudíž nejsou dumpingové, máme druhý úřad, který by měl činit. Český telekomunikační úřad by měl žádat jasné vysvětlení, jak jsou náklady poskytnuté velkoobchodně na určitou společnost, řádově tisíc zaměstnanců, o tolik levnější oproti jednotlivci, který si tuto službu najímá řádově o stovky procent draž. Aby operátoři dokázali, že úspora na tom, že službu poskytují tisícům lidí oproti tomu jednomu, je opravňuje snížit náklady o tisíc procent. Pokud to není schopen operátor poskytnout, potom je to jasné porušení a ČTÚ má začít šetření udělení pokuty. To je výzva pro tyto dva orgány, aby s tím urychleně začaly něco dělat.

Není možné, aby měl zákon dvojí výklad

K zákonu jsem připravil dva pozměňovací návrhy. První se snaží napravit drobnou chybu. Do zákona je v § 63 odst. 12 zavedena lhůta, která hovoří o šesti měsících možné přípravy operátorů na změny vyplývající z tohoto zákona. Bod 12 je nový, hovoří se tam o šesti měsících. Je zde ještě bod 10, který hovoří také o šesti měsících. Možná rigorózním výkladem zákona by někdo mohl říct, že šest plus šest měsíců znamená 12 měsíců a v tom případě operátor má po schválení tohoto zákona 12 měsíců na úpravu svých smluvních podmínek v rámci tohoto zákona. Navrhuji text v bodě 10 a 12 zrušit. To by mělo umožnit nedvojakost výkladu a umožnit operátorům změny do šesti měsíců, tak jak zákonodárce předkládá.

Druhý pozměňovací návrh se skládá ze dvou změn. První hovoří o jasném stanovení doby výpovědní lhůty. Zákon hovoří o tom, že výpovědní lhůta je daná v rámci přenositelnosti smlouvy, je dána v rámci ukončení, ale ne v rámci ukončení datových služeb. Když jsem chtěl zrušit datovou SIM kartu v tabletu, výpovědní lhůta u mého operátora byla 42 dnů. U jiného operátora mi bylo řečeno, však ti tam mají 45 dnů. Jinými slovy se jedná o to, že vy výpovědní lhůtou překročíte dvě účtovací období, která se vám načtou, byť už tu SIM kartu nepotřebujete, nebo jste tablet prodal, přesto dva měsíce zaplatíte za služby, které nevyužíváte. A za druhé - operátor získává čas, v mém případě 42 dnů, k tomu, aby na mě začal vyvíjet telefonický nátlak, abych si to náhodou nerozmyslel. Začínají mi nabízet jiné tablety. Jste nespokojen s naší službou, proč ji chcete zrušit? Prostě operátor na vás vyvíjí tlak, jestli náhodou za tím není, že chcete přejít ke konkurenci.

V druhém bodě, který navrhuji změnit, je také snaha přitvrdit konkurenční boj mezi společnostmi. Jistě si pamatujete na začátky mobilních operátorů, kdy si každý předbíhal svého zákazníka. Kdy vám nabízel slevy, mobilní telefony skoro zadarmo nebo za korunu. Pamatujete si dobu, kdy zákazník byl opravdu pán a mohl si vybírat. A kdy se na konkurenčním trhu pohybovala nová

společnost, která trošku rozvířila tyto vody stávajícího rybníka. Sotva společnosti, které na našem trhu operují, nabyly svých rozměrů pokrývajících celé české území, voda v rybníku se zklidnila a vytvořil se tu oligopol firem.

To s sebou nese důsledky, které se projevují ve snaze omezit výhody.

NE automatické prolongaci smluv

Když si jako zákazník zjednáte nějakou výhodu se svým operátorem při podpisu smlouvy, ať už při přechodu, nebo při vzniku nové, nabídne vám obvykle výhodnější tarif, popř. jinou slevu za to, že se upíšete na obvykle na dva roky. Mnoho zákazníků těchto společností na to slyší a na dva roky smlouvu uzavře. Překvapení pro ně však je, že po dvou letech se smlouva, k tomu ta výhoda, automaticky prolonguje. Aniž byste si všimli, obvykle je napsáno drobným písmem na faktuře, kterou dostanete tři měsíce předem, že se blíží konec dvouletého období. Pokud nereagujete, automaticky vám smlouvu prolongují o další dva roky. Když v domnění, že už smlouvu máte minimálně tři čtyři roky, chcete přejít k jinému operátorovi, zjistíte, že závazek, který jste kdysi na ty dva roky uzavřel, stále trvá a jste nucen pod dojmem toho, že když ukončíte tu smlouvu, dostanete penále za nedodržení dohody, zůstat u stávajícího operátora. To je běžná praxe. V mém konkrétním případě, který mohu dokumentovat a který jsem již dal k šetření ČTÚ, došlo dokonce k tomu, že operátor vůbec nehleděl na zákonné termíny, dokdy měl upozornit, a automatickou prolongaci klidně posouval jen proto, aby měl argument vůči tomu, že bych neměl přejít k jiné společnosti.

Můj druhý návrh je tedy jasná deklarace v zákoně, že ne automatická prolongace, ale naopak pokud nevyjádříte souhlas s tím, že chcete prodloužit závazkovou dobu, přechází smlouva na klasickou smlouvu na dobu neurčitou, a je na operátorovi, aby si vás snažil předcházet, dal vám výhodnější nabídku, abyste obnovili na dva roky závazek, který máte.

K návrhu novely zákona poslanců různých klubů o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, první čtení

ČKP má možnost do garančního fondu opět vybírat

KAREL ŠIDLO,

MÍSTOPŘEDSEDA HOSPODÁŘSKÉHO VÝBORU

Nejen já, ale i další pamětníci sněmovny určitě zaloví v paměti a uvědomí si, v jakém stavu se nacházela činnost České kanceláře pojistitelů z hlediska vymáhání nezaplaceného pojistného, které vznikalo pouze porovnáním evidencí pojištěných osob a evidence vozidel. S tímto problémem jsme v souladu s novelou zákona o evidenci vozidel pracovali ke konci roku 2014. Podařilo se v podstatě díky návrhu KSČM v zákoně zrušit činnost ČKP v tom smyslu, že budou nestátní organizací, která ze zákona má pravomoc porovnávat evidenci vozidel a evidenci pojistníků a z toho vyvozovat sankce vůči těm, kteří údajně nezaplatili pojistné bez ohledu na to, zda vozidlem byla či nebyla spáchána škoda. Zabránili jsme tak tomu, aby se řada občanů nezaviněně dostávala do exekucí a byli ohroženi propadnutím majetku a vymáháním velkých částek. Mnozí lidé se k tomu skutečně mohli dostat tak, že auto bylo předmětem dědictví nebo uplatněním kdysi institutu polopřevodu. Nový nabyvatel nepřihlásil vozidlo tak, jak měl učinit ze zákona, a původní vlastník nesl plnou odpovědnost za úhradu zákonného pojistného, po něm také byly vymáhány všechny náhrady.

Česká kancelář pojistitelů jako nestátní organizace na základě zákona spravuje garanční fond. Nyní platnou novelou jsme dali možnost financovat garanční fond z příspěvků pojišťoven.

Vzpomínám si na šílenou diskusi, která tu byla, jak poctiví plátcí budou trpět, že jim budou neúměrně zvedány ceny pojištění odpovědnosti z provozu motorových vozidel. To se u žádné pojišťovny, která tento pojistný produkt nabízí, neuskutečnilo a systém je plně funkční i na základě příspěvků pojišťoven. Bohužel kolegové uchopili tu změnu jako potřebnou a vracejí podobu zákona tam, jak jsme ji navrhovali jako původní pozměňovací návrh vůči tomu, co bylo

nakonec přijato se souhlasem ministerstva financí, a dostáváme se do situace, že ČKP jako nestátní, v podstatě soukromá společnost, která zastřešuje z hlediska garančního fondu všechny pojišťovny, má možnost do garančního fondu opět vybírat... Jednu věc tato novela neřeší vůbec, a to je to, co byla i původní obava, proč se rozšířil pozměňovací návrh z roku 2014 na podobu, že nikdo z plátců není povinen přispívat do garančního fondu ČPK. Není řešena kontrola finančních prostředků ve fondu zábrany škod, kde si ČKP po převodu z garančního fondu může hospodařit s prostředky bez základních pravidel pro správu veřejných prostředků, protože o takové se jedná, a kontroly neprobíhají nezávislým kontrolním orgánem.

K bodu Zneužívání moci ministrem financí Andrejem Babišem vůči nezávislým institucím demokratické společnosti

Je tu už dávno krize vládní, a nyní i politická a ústavní

VOJTĚCH FILIP,

MÍSTOPŘEDSEDA SNĚMOVNY

To, že je tady krize, snad nikdo nepopírá. Dovolte mi zamyslet se nad tím, co s takovou krizí má v parlamentní demokracii, nikoli v prezidentském nebo jiném systému, dělat nejvyšší zákonodárný sbor, Poslanecká sněmovna PČR. Začnu obecně, než se vyjádřím k tomu, kdo se na krizi podílí a jaké je ústavní řešení. Nechci vás dlouho zdržovat, ale je potřeba k tomu, abychom jasným způsobem formulovali některé věci a neocitli se v pozici, že budeme nahrazovat jiný ústavní orgán jiné moci ČR, například našimi soudy že nahradíme soudní soustavu, nebo že se budeme míchat do věcí moci výkonné, tak si musíme jasně říct, v jaké jsme pozici.

Dovolte mi malou připomínku našich ústavních povinností a hranic, ve kterých se pohybujeme. Smyslem politické činnosti je udržet či získat moc ve státě, čili vládnout. Právo, především pak ústavní právo by mělo tuto činnost regulovat svými pravidly. Hovoříme-li o politické krizi, tak nastává buď nerespektováním pravidel, anebo jen proto, že pravidla neexistují. V ČR pravidla chování existují. Spory mezi prezidentem a premiérem o demisi člena vlády jsou v českém ústavním systému po roce 1992 už tradiční. Nevyhnul se jim žádný z českých prezidentů a ti, kteří byli předtím předsedové vlády, si stěžovali, jak s nimi prezident špatně zachází, a ti, kteří se potom z předsedy vlády stali prezidenty, si stěžovali na to, jak předseda vlády nedobře připravuje případné demise.

Nejdřív tedy samotný článek 74 Ústavy. Prezident republiky odvolá člena vlády, jestliže to navrhne předseda vlády. Nestojí tam nic takového, že prezident je povinen odvolat nebo že by mu byla stanovena lhůta. Je jasné, kdyby tam bylo něco jiného a např. tohle bylo kogentním ustanovením Ústavy ČR, asi by se našel jiný předmět sporu mezi současnými politickými stranami, které tvoří koalici. Podotýkám, že nejen podle mého názoru, ale podle názoru mnoha lidí, ať už občanů ČR, kteří jsou bez jakékoli politické angažovanosti, či politologů, nebo i mezi politiky, je zřejmé, že koaliční vláda ČSSD, hnutí ANO a KDU-ČSL vyčerpala svou shodu na odstranění zla, kterou tady napáchala vláda pravice od roku 2006 do roku 2013.

Ale vraťme se k Ústavě. Mají pravdu všichni, kdo spatřují v textu článku 74 pravidlo. Ale jak jsem řekl, není to pravidlo kogentní, tedy nařizující prezidentovi okamžitě vyhovět. Je totiž dispozitivní. Toto pravidlo znamená, že prezident ho musí respektovat, ale konat podle něho může třeba i mnohem později a způsobem, který považuje za vhodný.

Takto formulované pravidlo v Ústavě provází dnes hysterická mediální kampaň všech proti všem. Výsledkem je krize nejen politická. Vládní už je tady dlouho, na tu jsme upozorňovali už v lednu. Ale je to krize i ústavní. Můžeme si tedy vybrat, kterou krizi budeme řešit. Když si položíme sine ira et studio, tedy bez zášti a zájmu, otázku »má tedy prezident podle Ústavy ČR právo zdržovat nebo vůbec odmítnout odvolání ministra

financí Babiše?«, tak si musíme odpovědět zase textem Ústavy, a tentokrát si vypomůžeme i per analogiam nálezem Ústavního soudu.

Začnu premiérem. Podle článku 77 odst. 1 předseda vlády organizuje činnost vlády. Pod tím lze rozumět zejména to, že odpovídá Poslanecké sněmovně, že činnost vlády organizuje tak, aby

plnila svoji funkci, program a úkoly, a také že si k tomu do funkcí jejích členů vybral vhodné osobnosti. V opačném případě může sněmovna vyslovit vládě nedůvěru a prezident ji okamžitě odvolá. Tam není dispozitivní norma. Tam je ustanovení kogentní, protože jsme v parlamentní demokracii.

A nyní k členům vlády. Podle článku 69 odst. 1 skládá slib do rukou prezidenta, z jehož obsahu v odstavci druhém nás musí zaujmout při předmětu dnešní schůze zejména to, že člen vlády slibuje zastávat úřad svědomitě a nezneužije svého postavení. V následujícím článku 70 to pokračuje: Člen vlády nesmí vykonávat činnosti, jejichž povaha odporuje výkonu jeho funkce. Podrobnosti stanoví zákon. To na margo toho, co řekl ministr spravedlnosti.

Dovolte mi ale pokračovat. Pokud by člen vlády nesplnil či porušoval svůj ústavní slib, jeho činnost by byla v rozporu se zákonem, který stanoví činnosti, které nesmí vykonávat, je na předsedovi vlády vyhodnotit, zda mu tím nekomplikuje jeho povinnost vyplývající z článku 77 odst. 1. Pokud ano, navrhne prezidentovi, aby jej odvolal, jak mu to umožňuje právě zmíněný článek 74.

K úloze prezidenta republiky

Nejenom v případě návrhu na odvolání člena vlády premiérem, ale v ústavním systému ČR vůbec, především podle článku 54 odst. 3 prezident není z výkonu své funkce ústavně odpovědný, což zároveň znamená, že není odpovědný ani moci soudní reprezentované Ústavním soudem. K tomu máme zmíněný judikát a o tom bych se rád zmínil.

Povinnosti prezidenta stanoví ústavodárci, nikoliv Ústavní soud. Týká se to právě výroku, který chci připomenout, že prezident má postupovat bez zbytečného odkladu. V této souvislosti máme v ČR jednu zkušenost, kterou stojí za to připomenout. Vznikla totiž v souvislosti s řízením o souladu Lisabonské smlouvy s českým ústavním pořádkem. Tehdy tak trochu eurohujerští zákonodárci ze Senátu žalovali tehdejšího prezidenta Václava Klause. Stížnost nebyla úspěšná. I dnes slyšíme ze Senátu slova o tom, že je třeba podat ústavní stížnost na prezidenta. To je jen výraz neschopnosti Senátu se smířit s tím, že moc je rozdělena mezi moc zákonodárnou, výkonnou a soudní. O moci mediální hovořit nechci, ta nemůže být součástí veřejné moci, protože nemá žádnou veřejnou legitimitu, protože ji nikdo nevolí, nekontroluje a její časový rozměr není nijak omezen.

Vrátím se k onomu nálezu Ústavního soudu. Prezident Václav Klaus se bránil tím, že má ve svém slibu jednu povinnost zakotvenou v článku 59 odst. 2. Cituji: »Slibuji věrnost České republice, že budu zachovávat

její Ústavu a zákony, že svůj úřad budu zastávat v zájmu všeho lidu.« Ano, prezident má povinnost zachovávat Ústavu a zákony. Tehdy se jednalo o článek 63 odst. 1 písm. b), s tím, že prezident ratifikuje mezinárodní smlouvy. Tady vznikla pochybnost dnes trochu směšná, protože o osudu Lisabonské smlouvy po brexitu si můžeme povídat docela dlouho.

Co říká prezidentský slib

V prezidentském slibu nalezneme tři okruhy povinností. Jednou z nich je zachovávat Ústavu. Tehdy se týkala ratifikace mezinárodní smlouvy, jak jsem řekl, v článku 63. Druhá je vůči České republice. A třetí je povinnost zastávat úřad prezidenta v zájmu všeho lidu.

Václav Klaus přistoupil k ratifikaci, když mu Ústavní soud nálezem vzkázal, že akceptací Lisabonské smlouvy neporuší slib prezidenta věrnosti ČR a zájmům všeho lidu. Kdyby jednal totiž bez zbytečného odkladu a Lisabonskou smlouvu ratifikoval, okamžitě po jejím odsouhlasení oběma komorami by nesl vinu za její ratifikaci s těmi, kteří pro to ve sněmovně a Senátu hlasovali. Zdaleka to nebyli všichni. Takto zůstává historická odpovědnost na Ústavním soudu, který neshledal, že její ustanovení umožňující EU něco nařizovat členskému státu jsou v rozporu s Ústavou, která ho prohlašuje za suverénní.

A o suverenitě občanů ČR, o suverenitě státu bychom si měli také něco říct. Prezidentův úkol odvolat člena vlády je v článku 74 formulován z hlediska jeho provedení jako dispozitivní. Připomínám, že nestanoví imperativ ani lhůtu pro jeho uplatnění. Tím vytváří prezidentu republiky prostor, aby ve svém postupu zohlednil povinnosti, k nimž se ústavním slibem zavázal, což

znamená, že když obdrží premiérův návrh na odvolání člena vlády, může nejprve zkoumat, zda by premiérův návrh na odvolání člena vlády nemohl být proti zájmům lidu, a to tak, aby neporušil svůj prezidentský slib. Možná že to zní pro mnohé z vás abstraktně, ale co když cizí moci vadí konkrétní člen vlády, nebo je na straně těch, co důsledně hájí zájmy ČR, a premiér takto ustupuje tlaku zvenčí?

Jsme ještě v parlamentním systému?

Jsme si schopni tohle uvědomit ve chvíli, kdy jednáme o bodu, který se mi jeví z pohledu ústavnosti a současné krize trochu mimo rámec současného jednání? Jaký další vývoj se dá předpokládat? Můžeme se dlouho dohadovat, bude tady probíhat dlouhá diskuse. Vadí mi, že tu není žádný z předsedů koaličních politických stran. My jednáme o tom, že ti tři nejsou schopni spolu jednat, a ani jeden tady nesedí. Kde jsme se to ocitli? Jsme ještě v parlamentním systému, nebo jsme v systému nějaké moci, která je odcizena zcela občanům ČR? Jaké najít ústavní řešení, které by umožnilo, aby ČR dál byla respektovaným suverénním státem, který je součástí rodiny evropských států? Záměrně neříkám Evropské unie. Já vám to řeknu. Jestliže sněmovna má dostát svým povinnostem a své odpovědnosti jako nikoliv pouze zákonodárny sbor, ale jako sbor, který je oprávněn kontrolovat činnost vlády, nezbyvá nic jiného, než abychom navrhli vzhledem k tomu, jakou odpovědnost vůči této sněmovně vnímají předsedové koaličních stran, vyzvat vládu k tomu, aby odstoupila jako celek. Ta to asi neučiní, přestože jsme svědky toho, minimálně od ledna a otevřeně celý minulý týden, že už spolu nejsou schopni jednat. Tak to udělejme my usnesením sněmovny, že vláda nemá důvěru tohoto zákonodárného sboru. Příslušnou listinu podle Ústavy ČR a zákona o jednacím řádu sněmovny má připravenou předseda našeho poslaneckého klubu na své lavici a můžete ji podepsat. Je to svolání schůze sněmovny o vyslovení nedůvěry vládě ČR. Pokud se najde alespoň 50 odvážných poslanců, kteří podepíší takovou listinu, budeme nejpozději příští týden o vyslovení nedůvěry jednat. A je potom jenom na nás a budeme nést svoji vlastní odpovědnost před občany ČR, jestli jsme se zachovali, promiňte mi, jako politici a politikáři, nebo jako státníci, kteří nesou odpovědnost za stát před svými občany.

Řekne vláda, jak si s řešením kvazikrizy poradí?

PAVEL KOVÁČIK,

PŘEDSEDA POSLANECKÉHO KLUBU

My jsme při zahájení dnešní schůze ještě před schválením programu sdělili vám všem a také premiérovi Sobotkovi, vicepremiérovi Babišovi i panu vicepremiérovi Bělobrádkovi, předsedům vládních stran, co chceme slyšet, co očekáváme od dnešního jednání. Očekáváme, že nám sdělí postup, jakým způsobem si s touto kvazikrizí, protože to není krize z věcného důvodu, to je krize z důvodů, které jsou, potažmo bych řekl, předvolebně motivovány, abych se vyjadřoval parlamentním jazykem, hodlají poradit, a jak si poradí s řešením toho, k čemu se zavázali v poslaneckém slibu, v koaliční smlouvě, a co ještě tady je ve sněmovně předloženo formou návrhů zákonů vládních, nebo poslaneckých. Místo toho jsme se dočkali dalšího napadání, toho, že současná krize ztrácí spíše naději na nějaké úspěšné vyřešení. A stali jsme se spolu s občany, kteří se na to ještě - a já je obdivuji - mají trpělivost dívat, protože přímý přenos stále běží, svědky toho, že vládní koalice již není schopna spolu ani slušně mluvit, natožpak se na něčem dohodnout.

Bohužel je smutnou pravdou, že to, co jsme tu říkali a navrhovali v lednu, že vládní koalice již není schopna něco nového přinášet společnosti, občanům, obcím, městům, firmám, krajům, a tudíž se pojďme bavit o tom, jak ukončíme její existenci, a pojďme se domluvit na tom, že sněmovnu rozpustíme, požádáme voliče, aby přišli k volebním urnám předčasně a rozdali znovu karty. Viděli jsme dopředu, měli jsme tu smutnou pravdu, i když říkám to tak trošku jako eufemismus, protože to je všechno ještě daleko horší.

Připravili jsme usnesení, protože jsme optimisté

My jsme připravili návrh usnesení, protože jsme optimisté. Požádali jsme vás tedy o to, abyste nám připodepsali do úterý středy příštího týdne náš návrh na svolání mimořádné schůze sněmovny, která by se zabývala návrhem na vyslovení nedůvěry vládě ČR. Do té doby chceme prostřednictvím sněmovny, prostřednictvím našeho návrhu usnesení dát šanci vládní koalici, aby se vzpamatovala, zejména panu premiérovi, aby se vzpamatoval a plnil roli, ke které se zavázal. Dovolte mi tedy, abych vás požádal o podporu našeho návrhu usnesení, který má dvě části organicky propojené. Návrh zní: »Poslanecká sněmovna za prvé konstatuje, že po diskuzi na 58. schůzi PS PČR se vládní krize nevyřešila, ale prohloubila. A za druhé žádá předsedu vlády, aby na nejbližší schůzi sněmovny bez zbytečného odkladu podal informaci o postupu řešení vládní krize.« Věřím, že je to celkem rozumný návrh, že u řady z vás naděje přece jenom ještě je. Jde o to, aby se ještě zbytek času, co zbývá do voleb, odpracoval slušně a rozumně. Žádám vás, abyste návrh promysleli a podpořili. Dvoustranu připravila Marie KUDRNOVSKÁ

Foto popis| Zleva Hana Aulická Jirovcová, Pavel Kováčik, Vojtěch Filip a Marie Pěničková
Foto popis| Poslanci KSČM Ivo Pojezný a Marta Semelová FOTO - Josef ŠENFELD (